

e) A posede un local bine condiționat din punctul de vedere igienic și didactic.

Art. 7. Autorizația încetează și școala se va închide când condițiile de studii ori de moralitate, ori de sănătate, nu vor mai fi îndeplinite.

Art. 8. și cel din urmă, d-nii inspectorilor generali ai școlilor, d-nii revizorilor școlari din județe și d-nii președinților ai comitetelor școlare (primare) sunt însărcinați cu stricta observație a dispozițiilor cuprinse în decisiunea de față.

Data în București, la 7 Maiu 1885.

Ministru, D. Sturdza

DIN AFARA

Victor Hugo.

Victor Marie Hugo s'a născut la 25 Februarie 1802 în Besançon. Tatăl său, fost ofițer sub imperiu, ajunsese la rangul de general și guvernator. Mama sa, de origine din Vendée a fost o regalistă înfocată. Deja în copilăria sa Hugo a avut o viață foarte agitată; părinții săi se stabileau când într-un loc, când într-altul: de la Besançon ténérul Hugo fu dus la Elba; după trei ani se înapoiază cu mama-sa la Paris; la 1807 se duce în Italia, unde tatăl său, ca guvernator al provinciei Avellino în Calabria, a fost înșărcinat să combată pe vestitul bandit Fra Diavolo și la 1809 îl regăsim iarăși în Paris cu mama-sa. Romanticismul acestor călătorii și mai ales petrecerea în zănuțurile selbatic-romantice din Calabria n'au ramas fără inriurire asupra fantaziei și sufletului copilului.

Generalul Lahorie, persecutat de Napoleon, găsind un asil secret în familia Hugo la Paris, deveni profesorul lui Victor și o tea cu el pe Tacit. Mai târziu ténérul suflet al lui Hugo a prins ură în contra tiraniei imperiale, mai întâi din cauză că a pus să execute la moarte pe generalul Lahorie, al cărui asil i se trădase. Anul 1811 aduse iarăși o schimbare: generalul Hugo și chemă familia la sine în Madrid și Victor fu dat într-un institut nobil. Dar deja la 1812 mama plecă iarăși cu fiul său la Paris.

Ténérul Victor, care se încercase deja în versuri, avea să devie militar și studia matematica, când la 1817 un eveniment literar aduse o altă schimbare: La etatea de 15 ani Hugo luase parte la un concurs, publicat de Academie, asupra „Avantages de l'éducation” și ar fi obținut premiul, dacă Academia n'ar fi bânuit o mistificare. Acum înțelese și tatăl său, că Victor era chemat pentru o altă carieră. De la 1819 până la 1822 ténérul poet obținu trei premii cu produsele saie lirice: „Les vierges de Verdun”; „Le rétablissement de la statue de Henri IV” și „Moise sur le Nil”. Versurile din urmă sunt dintre cele mai bune ce a scris Victor Hugo vre o dată. Se vorbea deja nu numai în Paris, ci în toată Franța despre noul astru, când la 1821 apărură „Odes et ballades”, cari găsiră un ehou puternic prin entuziasmul ce respira pentru „Dumnezeu și Rege”. În al doilea tom însă, apărut la 1826, se simțea deja

un alt ton; aci se manifestară deja sentimente liberale și se accentua înclinarea de a merge pe căi proprii, noui și neumbate și de a părăsi pe sistematicele stricții și pe adoratorii tradiției. În realitate ténérul autor declarase rășboii tradițiilor deja prin romanzurile sale „Han d'Island” și „Bug Jargal”.

Se adunase deja un cerc de credincioși în jurul îndrăgnetului reformator (așa numit „cénacle”), când apărură drama „Cromwell” la 1827, în care poetul vrea să probeze, că împreunarea „sublimului” cu „grotescul” este poesia viitorului. Deși drama aceasta, chiar prin lungimea ei, nu se potrivea pentru scenă, cu toate astea a făcut o revoluție literară. „L'enfant sublime”, cum numise Chateaubriand pe ténérul Hugo, devenise un „enfant terrible”.

Nu putem insista aici mai de aproape asupra numeroaselor scrieri, isvorite din condeiul lui Hugo. La 1828 a apărut „Les Orientales”; apoi „Le dernier jour d'un condamné”; „au urmat „Marion de Lorme” și „Hernani”. — După mai mulți ani de nelucrare, la care fuse condamnat de Napoleon III, puternice voință a poporului îi redetă iarăși libertatea de acțiune la 1867. Drama „Le roi s'amuse” respiră numai minie contra tiraniei de pe tron; tot așa „Lucrece Borgia”, „Marie Tudor”, „Angelo, tyran de Padoue”, etc. La 1831 a apărut importantul romanț „Notre Dame de Paris”, în care studiele artistice și culturale ale poetului se contopesc cu creațiunile celei mai vaste fantazii.

Un scriitor de forță și originalitatea lui Victor Hugo nu putea să remeie pentru totdeauna în afară de Academie; la 1841 deveni membru al ei și la 1845 pair al Franței. Revoluția din Februarie 1848 făcu pe poet să ambiționeze a străluci și în politică, unde n'a prea isbutit. El cântase succesiv pe Bourboni, pe Orleansi, pe Napoleon I. Acum trecu de la Republicanii la Bonapartiști, apoi de la aceștia iarăși la Republică. După lovitură de stat de la 2 Dec. 1851 el fu exilat; deja după un an apărură răspunsul său contra usurpatorului în cartea „Napoleon le petit”. Nicu în timpul exilului Victor Hugo n'a stat în nelucrare. La 1856 publică poesiele lirice „Contemplations”; apoi „Légendes des siècles”; „Chanson des rues et de bois” și în fine romanțurile „Les misérables” și „L'homme qui rit”. După întoarcerea în patrie Hugo a publicat mai întâi „L'année terrible” (1871) și „Quatre-vingte treize”, în care se simte deja, ca și în alte scrieri mai mărunte din ultimii ani, că poetul ajunsese la o vârstă înaintată.

Victor Hugo a fost capul școlii romantice din Franța și reformator pe terenul forme și al conținutului poetic.

Reproducem aci necrologul ce l'consacră lui Victor Hugo o foae streină „Pester Lloyd” de la 10 Maiu:

Ca și centenarul Tizian, în mijlocul lucrării harnice, așa s'a dus poetul stimat ca un patriarh, serbat ca un rege, inzeștriat cu atăta glorie, câtă a putut purta vre-o dată un muritor. Voltaire, Goethe și cel mult încă Byron pot fi comparați cu el; dar numai când va fi venit perioada istoriei pen-

tru densus, când se va fi șters și uitat tot, ce a făcut el și alții spre a l'parodia: atunci se va cunoaște, că dintre ei nici unul n'a atins idealul omului și al poetului, ca Victor Hugo. Ce este Voltaire comparat cu densus? Un om desert, care se măhnește că nu i s'a dat un grad de boerie și care cântă în versuri și în prosă pe dușmanul patriei sale. Chiar viața lui Goethe, celui neîntrecut, cine ar da-o drept exemplu unui popor? După bătaia de la Iona unul din amicii lui scrie: „În tot timpul acesta Goethe a fost ocupat cu optica sa. Sub direcția lui noi studiem osteologia, pentru care este tocmai timpul potrivit, de oare-ce toate câmpiile sunt presărate cu preparate.” Pe când poporul lui și varșă sângele, el studiază colorile; la cadavrele germanilor, căzuți pentru libertatea țării lor, el interesează cel mult oasele, pentru că acestea pot fi preparate și studiate. Însă lui Victor Hugo nu i-a rămas nimic străin din toate, câte au întusiasmat vre-odată pe om pentru fapte mari. El este poetul patriei, or că ea stăpânește pământul, or că este pusă la pământ: el este poetul iubirii celei mai gingașe și mai curată în „Poile de toamnă”; el este ca biciul sperjului în „Chatiments”; el deșteaptă compătimirea pentru săraci și miseri în scrierile și cuvântările sale, cum nu s'au auzit mai mișcătoare în vre-o adunare națională; el apără pe muieră, ce e pe cale de a peri în păcate și cântă în strofe nemuritoare nevinovăția și naivitatea, copilul; el pledează pentru desființarea pedepsei de moarte, unde e vorba de crime ordinare și apelează la justiția poporului contra autorului loviturii de Stat de la 2 Decembrie; el înfățișat celor culti din acest timp o lume defigură începând cu Carol V și până la Gavorche, de la sublim, până la grotesc, de la Napoleon I până la copilul său. În niciun moment al vieții sale el nu s'a depărtat de aspirațiunile nobile ale poporului și timpului său; el a combătut miseria și cesarismul; el a cerut ca nimeni să nu întindă mâna cerșind „nici după o milă, nici după o coroană”; compatrioții săi, cari zăceau în sânge pe câmpul de luptă, nu erau pentru el niște „preparate”; poporului, care în răfăcirea lui a ajuns la nebunia Comunei, el s'a opus curajos, iar când după zdrobirea Comunei, oamenii ordinii începură să comită atrocități mai mari decât teroriștii, prin intervingerea sa el scăpă viața la sute de inși; mai mult decât o viață obișnuită de om el a stat în serviciul adevărului și în acest serviciu a putut zice despre sine: „Dacă n'ar remănea la post decât numai unul, acest unul aș fi eu!”

DECRETE

S'a învecințatca comuna rurală Danachioiu din județul Constanța să poarte pe viitor numirea de Carol I și cătunul Biliarar numirea de Dorobanți.

Se deschide pe seama ministerului cultelor și instrucțiunii publice un credit extraordinar de lei 4.000, pentru a se restitui d-lor A. Colorian și N. Atanasescu, stipendiști ai Statului la Paris, taxele ce au plătit la laboratorul de chimie unde și fac studiile.

La direcțiunea generală a căilor ferate ale Statului, s'a numit pe ziua de 15 Maiu stil nou 1885 ingineri asistenți la serviciul de întreținere, d-nii Ioan S. Apolodor și Constantin Crapelianu.

D. Pandele Iliescu, inginer ordinar clasa II la construcțiunea de căi ferate, se numește pe ziua de 1 Maiu 1885, la personalul inginerilor și conductorilor Statului, cu retribuțiunea după grad.

D. I. Martian s'a numit la școala de poduri și șosele din București, pe ziua de 1 Maiu 1885, în postul de repetitor de cursuri, post care a devenit vacant pe acea zi prin demisiunea dată de d. L. Giulini.

PARTEA ECONOMICA

Hrana țeranului.

Dacă natura regimului alimentar ține sub a sa hotărâtoare depedintă, la individ ca și la națiuni, atâtea însemnate lucruri, câtătimea și țaria nunci, însușirea prolifică, vigoarea corporală, ascuțimea minții, și rezistența la intemperii și miasme,—atunci înbuțătimea hranei de azi a țeranului și primitivă ca artă, și fiziologicește insuficientă, trebuie neapărat să ne preocupe ca ori-ce interes național.

Învederat este, credem, că interesul mai mare nu poate fi pentru noi de cât a deveni o rasă cu mult mai muncitoare de cât suntem astăzi, de-a ne mări prin urmare producțiunea și a-vuția; de-a ne desvolta apoi fizicesce și intelectualesce și de-a crește în fine ca număr, în vedere cu întinderea de pământ a țării și față cu principiile politice ale secolului, principii cari pretuesc națiunile după număr, iar nu după drepturile ce au sau le-au avut după vremi.

Recunoaștem însă din capul locului că nu sunt reforme mai grele de întodus la un popor încă înapoiat, de cât acelea cari țin de viața intimă a individelor ce l'compun.

Pentru formele politice cale-valea, lucrul tot mai merge cum merge: decretarea unei legi ce reglementează o practică civică, un drept, o îndatorire oare-care politică, este de chiud de-val împlinită și în cazul când societatea nu e încă de ajunsă la deplina pătundere a importanței acelei legiuiri. Aci tot avem cel puțin ilusiunea că forța publică veghează la îndeplinirea celor stabilite de legi.

Ce să faci însă omului când e vorba de traiul lui privat, de modul cum își înțelege și cum își duce el viața? Scim ca sunt sisteme politice, foarte înaintate, cari surid cu un aer de pietate când ved sau aud pe alții ocupându-se cu reforme de acestea, cu schimbări cari privesc direct natura sau obiceiurile unui neam oare-care. Sunt în adevăr sisteme de self-government, în toată estensiunea cuvântului, cari contestă mai întâi puțința de-a obține vre-un rezultat palpabil, sub raportul reformelor, pe calea legiferării și a constrângerilor, iar după aceea ele mai protestă încă, în numele libertății individuale, și împotriva ori-cărei impunerii, căci întinderea libertății individuale, față cu nodul de vietuire, n'ar avea hotar.

Ast-fel în Anglia s'a discutat până și obligativitatea învățământului, dacă Statul trebuie să intervie adică sau nu

în cestiunea instrucțiunii cetățeanului sau dacă nu e mai prudent și mai liberal să lase pe națiune să își îngrijească singură și cum înțelege de pă-surile ei.

Ce mai e atunci de zis, în fața acestei școli politice, când ar fi vorba, ca în cazul presinte, de cum mânăncă, de cum se'mbracă, de cum trăește omul?..

Dacă am lua să desbatem, pe țeranul teoriei, împlinirea dorinței noastre de-a căuta să înbuțătime hrana țeranului, se'nțelege c'ar trebui să renunțăm la o întreprindere care ar fi taxată de utopie și de autoritarism tiranic.

În legislațiunea noastră avem însă un mare principiu, recunoscut astăzi de toate națiunile culte, că Statul, că societatea adică, prin persoana morală a autorităților sale instituite, are nu numai dreptul, dar chiar datoria de-a priveghia, de-a dirige și de-a susține instrucțiunea poporului, de la treapta ei începătoare și până la înălțimea luminelor universitare.

Când Statul, când societatea prin reprezentanții ei, elita oamenilor ce conduc interesele unei țări, țin dar în mâinile lor o părghie atât de puternică ca instrucțiunea,—atunci e foarte posibil de a urni or-ncotro națiunea și în or-ce privire, destul numai ca acea părghie să fie mânăuită cu pricepere și cu putere îndestulătoare scopului ce ne-am propus.

De la instrucțiune atărnă în adevăr toate reformele ce privesc direct și intim viața și obiceiurile unei națiuni, și de la ea depinde prin urmare și cestiunea bunului traiu. Incontestabil că instrucțiunea ridică în om și stima de sine, și prin aceasta se naște dorința de ași trata mai omenește corpul de a respecta mai mult drepturile neînăturabile ale materiei din care suntem alcătuiți.

Dar de ce-am mai pierde oare timpul ca forța, cum zice Francezul „portii deja deschide”: influența învățământului asupra întregului organism al unei națiuni e deja dovedită ca ziua și nouă nu ne-ar rămănea aci de cât să indicăm modul cum instrucțiunea ar putea să bată în direcțiunea ce ne interesează pe noi, ca economiști și cultivatori. — „Cultivatorului”.

DIN JUDEȚE

De către soldații regimentului 8 de dorobanți, aflați în tabără lângă pădurea orașului Buzău, s'a găsit în seara de 6 Maiu curent strungalat soldatul Toader Luca din compania 5-a a aceluși regiment. Până acum nu s'a putut afla cauza acestei strungalări.

În ziua de 7 Maiu curent, pe la orele 5 și 45 minute dimineața, trenul de mărfuri No. 424, condus de către mecanicul C. Dimitrescu, eșind din gara Brăila spre stația Mufțiu, între cantoanele 147 și 148 a călcat pe o copilă de 10 ani, aume Elena, fiica lui Niță Marin Bucur din comuna Islazul, și a omorit-o tăind-o, în două.

În Severin, ziua de 10 Maiu a fost salutată prin apariția unei gazete național-liberale... veritabilă.

FOIȚA „ROMANIEI LIBERE”

— 14 Maiu —

doua zi, după prânz, un om al poliției pe care l'cunoșteam, intră în inchișoarea mea și mi zise să l'urmez; vėjul cu bucurie că era un om d'aproape cinci-zeci de ani, și n'n avea aerul de tot sprinten.

Lucrurile se putură face după descrițiunile lui Mattia, și când plecă trenul, eram așezat aproape de ușa pe unde mă suisem; omul poliției era în fața mea; eram singuri în compartimentul nostru.

— Vorbești englezește, mă întreabă el.

— Puțin.

— Înțelegi bine?

— Binișor, când nu mi se vorbește prea iute.

— Ei bine, copilul meu, am să ți dau un sfat bun; nu face pe șiretul cu justiția; mai bine mărturisește ți fapta, și vei câștiga bună-voința tuturor; nimic nu este mai neplăcut de cât să ai a face cu oamenii cari voiesc s'ascunză chiar evidența; și când cu cei ce mărturisesc faptele, or cine poate să fie mai bun; așa e, dacă tu îi vei spune cum s'au petrecut lucrurile, și-aș da o monedă de aur; și vei vedea cât de mult ți va îndulci banii situația ta în inchișoare.

Eram să răspunz că n'aveam nimic de mărturisit, dar înțelesei că cel mai bun lucru pentru mine era să câștig bună-voința acestui om, și deci nu l'rspunsei nimic.

— Te vei mai gândi, mi zise el, continuând, și când vei recunoaște în inchișoare bunătatea statului meu, mă vei chema, pentru că, și dai dreptate, nu trebuie să mărturisești primului venit, trebuie să alegi pe acela care se interesează de tine, și eu, vezi bine că sunt cu totul dispus să te servesc. Făcuți un semn afirmativ.

— Întrebă de Dolphin; o să ții minte numele meu, nu e așa?

— Da, Domnule.

Eram rezemat de fereastra al cărui geam era deschis; și cerul voia să privesc locurile pe unde treceam, și pentru că el voia să câștige încrederea mea, mi răspunse că puteam privi or cât voiam. De ce avea să se teamă? trenul mergea foarte iute.

Îndată aerul ce l'isbea în față înghețându-l, pelcă de la ușa și se așeză în mijlocul vagonului.

Cât pentru mine, nici nu simțeam frigul; ducându-mi încet mâna stângă în afară întorsei clanta ușii și o ținul apoi cu putere.

Timpul trecu; mașina fluera și și mai conteni mersul; sosise momentul; repede deschisei ușa și sării așa de departe cât putul; fusei aruncat în șant; din fericire mâinile fiindu-mi înaintă mă rezema de stufis; dar lovitura fu așa de puternică, încât mă rostogolii jos leșinat.

Când mi venii în sine-mi, credeam că eram tot în drumul de fier, căci mi simțeam dus de o mișare repe, și auzeam o huruitură: eram culcat pe paie.

Lucru curios! figura mi-era udă, și pe frunte pe obraji, trecea o mângâiere dulce și caldă.

Deschisei ochii; un câine urât, galben, era aplecat pe mine și mă lingea. Ochii mei întâlniră pe cei ai lui Mattia, care sta în genuchii alături de mine.

— Ești scăpat, mi zise el, depărțând câinele și sărutându-mă.

— Unde suntem?

— În trăsura; Bab conduce caii.

— Ce mai faci? întrebă Bab, întorcându-și capul.

— Nu știu; mi se pare că bine.

— Mișcă brațele, mișcă picioarele strigă Bab.

— Eram lungit pe paie, făcuți ce mi zise el.

— Bine, zise Mattia, nimic nu e rupt.

— Dar ce s'a petrecut?

— Ai sărit din vagon, după cum te învățasem; dar s'gduitura le-a amețit și ai căzut în șant; atunci, văzând că nu mai sosești, Bab s'a dat jos de pe coastă, pe când eu ținam calul, și te-a adus în brațe; crezusem că ești mort. Ce frică! ce durere! dar iată-te scăpat!

— Dar omul poliției?

— Și continuă dramul, căci trenul nu s'a oprit.

Sciam acum lucrul principal, mă uitai în jurul meu și vėjul acel câine galben care mă privea cu drag, cu niște ochi ce semăna cu ai lui Capi; dar nu era Capi, pentru că nu era alb.

— Și Capi unde este? întrebă eu.

Înainte de a mi răspunde Mattia, câinele cel galben sărise pe mine și mă mângâia plângend.

— Iată-l, mi zise Mattia, l'am vopsit.

Intorsei bunului Capi mângâierile, și l' sărutai.

— Pentru ce ați vopsit?

— E o întregă istorie, o să ți-o spun.

Dar Bab nu permise această povestire.

— Mână calul, zise el lui Mattia, și ține-l bine; eu am să prefac trăsura așa ca să nu fie cunoscută pe la bariere.

Această trăsura era o cariolă învelită cu o pânză pusă pe niște cercuri; Bab puse cercurile în trăsura, și după ce îndoi pânza în patru mi zise să mă acoper cu ea; apoi puse și pe Mattia sub pânză; prin acest mijloc tră-

sura și schimbăse cu desăvârșire aspectul, nu mai avea coviltir, și în ea era numai o persoană în loc de trei; dacă ne-ar fi rămas cineva, apoi semnaltamentele pe cari le-ar fi dat lumea întrecerea noastră, ar fi rătăcit pe or-cine.

— Unde mergem? întrebă pe Mattia, după ce l'vėjul lungit lângă mine.

— La Littlehpton. E un mic port la Mare, unde Bab are un frate care comandă un batel, ce merge tot-d'una în Franța, transportând unt și ouă din Normandia, de la Isigny; dacă vom scăpa,—și cred că vom scăpa,—numai lui Bab vom datora aceasta; el a făcut totul; ce ași fi putut face pentru tine, eu un biet miserabil? Bab a avut ideea ca să sări de vagon; el și-a trimis biletul prin acel tub; și tot el a hotărât pe camarazi ca să ne împrumute acest cal; în fine, el are să ne procure un batel ca să trecem în Franța, căci trebuie să scii că de ai voi să mergi pe un vapor, apoi vei fi de sigur arestat; vezi prea bine că nu e pntin să aibă cineva prieteni!

— Dar cine a avut ideea să ia pe Capi?

— Eu! dar tot lui Bab i-a venit în gând să l'vopsească în galben, ca să nu fie recunoscut; l'am furat de la agentul Jerry, de la inteligentul Jerry, după cum zicea judecătorul, care de astă dată n'a fost prea inteligent căci s'a lăsat a i se fura Capi fără să bage de seamă; este adevărat că Capi simțindu-mă pe aproape, a făcut aproape totul, și apoi Bab cunoaște toate amănuntele cum să fură câinii.

— Dar piciorul tău?

— E vindecat, sau aproape vindecat, nici n'am avut timp să mă mă gândesc la el!

(Va urma)

ORFAN!

A DOUA PARTE

Ah! bunul Mattia, bunul Bab! căci el ajuta, sunt sigur, pe Mattia. „Vom fi acolo cu un cal bun”; de sigur că nu Mattia singur putuse combina acest lucru.

Și mai citii încă o dată biletul: „patru-zeci și cinci de minute după plecarea trenului; stuși din stanga: să caz drept în picioare”.

De sigur că mă voi arunca cu curaj, chiar de aș muri. Mai bine să mor decât să fiu condamnat ca hoț.

Ah! ce bine combinaseră ei scăparea mea!

„După două zile vom fi în Franța!” Totuși, în transportul meu de bucurie, avusei un gând trist: Capi!

Dar repede depărtați această idee; nu era cu puțință ca Mattia să voiască a părăsi pe Capi; dacă găsise un mijloc ca să mă scape pe mine, găsise de sigur unul și pentru Capi.

Mai citii biletul de două sau de trei ori, apoi, mestecându-l în gură, l'inghiții; acum n'aveam decât să dorm liniștit; și mă silii așa de bine, încât mă deșteptai tocmai când temnicerul mi adună să mânănc.

Timpul trecu destul de iute, și a

Se numește „Voința Mehedințeanului” (nu a Mehedinților) și promite a sta de vorbă cu Mehedinții odată pe săptămână.

„Dunărea de jos”, ce apare în Tulcea vesteste că peste puțină vreme toate localitățile înfestate de lacuste vor fi pe deplin curățate de acest periculos oaspe.

În comuna Gherăseni, din județul Buzău, după informațiile „Gazetii Buzăului”, bântuie scarlatina.

„Ecolul Tinerimii” e numele unei gazete evreiești, scrisă românește, ce apare în Iași odată pe săptămână.

Zilele acestea un hoț a furat un cal, în apropierea Iașilor dinaintea a trei locuitori ce și pășteau caii lângă o moară de vânt, și fiind urmărit a imputcat pe unul din urmăritori.

„Liberalul”, care relatează pe larg acest fapt, face observația că de un timp tâlhăriile cele mai cunoscute sunt făptuiesc așa în cât siguranța publică e în tot momentul periclitată, fără multă activitate din partea poliției.

PARTEA LITERARA

ESTETICA LUI SCHOPENHAUER

Însă cu totul alt raport are alegoria cu poezia decât cu arta plastică, și pe când aici era de condamnat, acolo este foarte admisibilă și corespunzătoare scopului. Căci în arta plastică alegoria conduce de la intuiția dată, obiectul propriu a toată arta, spre gândirea abstractă; în poezie însă raportul este invers: ceea ce ne este dat aci imediat prin cuvinte e noțiunea, și primul scop este totdeauna de a conduce fantasia de la noțiune la intuiție, a cărei realizare cade dar în sarcina auditorului. Dacă în arta plastică se întâmplă o distragere de la înfățișarea imediată spre altceva, aceasta trebuie să fie totdeauna o noțiune fiind-acel aici numai o asemenea abstracție nu se poate da nemijlocit; însă o noțiune nu trebuie nici odată să fie originea și comunicarea ei nu poate să fie scopul unui op de artă. În poezie din contră noțiunea este materialul nemijlocit dat, care se poate dar foarte bine păși pentru a se produce o intuiție cu totul deosebită, în care se ajunge apoi scopul. În conexul unei compuneri poetice poate multe noțiuni sau gândiri abstracte să fie indispensabile, care totuși în sine înșele și imediat nu sunt capabile de înfățișare intuitivă; acestea devin adese intuitive prin un exemplu ce li se subsumă. Așa se întâmplă și în or-ce expresie tropică și se întâmplă în or-ce metaforă, comparație, parabolă și alegorie, cari toate se disting deolaltă numai prin lungimea și întinderea expunerii lor. De aceea în literatură comparările și alegoriile sunt de un efect eminent.

Cât de frumos zice Cervantes despre somn, pentru a exprima cum ne sustrage de la toate suferințele fizice și morale, „că este o manta, care acopere omul întreg”. Cât de frumos exprimă Kleist ideea, că filosofii și oamenii de știință luminează omenirea, prin alegoria cuprinsă în versul:

„Acea, a căror lampă nocturnă luminează A pământului sferă întregă”.

Cu ce tărie intuitivă indică Homer pe funesta Ate, când zice: „are gingașe picioare, căci nu calcă apropiindu-se de asprul pământ, ci pășește numai pe capetele oamenilor”. (II. XIX, 90, 91). Ce impresie adăncă a produs fabula lui Menenius Agrippa despre stomac și membre asupra plebei romane emigrate. Cât de frumos exprimă alegoria citată a lui Platon despre peștera la începutul cărții VII din Republică, o dogmă filosofică așa de abstractă. Asemenea trebuie considerat ca o profundă alegorie cu tendință filosofică mitul Perselonei, care prin aceea, că gustă dintr-o rodie în Infern, este condamnată a rămânea în el; aceasta se înțelege cu o deosebită lămurire prin expunerea mai presus de or-ice laudă, ce a făcut-o Goethe la o episodă în „Triumful sentimentalității”.—Lucrări alegorice mai întinse cunosc trei: una, în care alegoria se vede îndată și se mărturisește și de autor, este incomparabilul Criticon de Balthasar Gracian, care se compune dintr-o țesătură întinsă și bogată de alegorii foarte ingenioase împreunate întreolaltă, servind aci pentru a îmbrăca adevărul moral într-un vestiment plăcut, prin care dobândesc vivacitatea cea mai intuitivă și ne pun în mirare prin varietatea invențiilor lui. Două alegorii ascunse sunt însă Don Quijote și Gulliver; în Lilliput Don Quijote alegorizează viața or cărui om, care nu vrea ca ceilalți, să exploateze lumea numai în folosul său privat, ci urmărește un scop obiectiv ideal, care a ajuns să-i stăpânească gândirea și voința; cu asemenea înzestrare însă, ce e drept, face în această lume o figură curioasă. La Gul-

liver trebuie numai să luăm ceea ce se spune despre proporțiile și faptele fizice în sens intelectual, pentru a înțelege, ce vrea să zică Sarit, acest satirical rogue, cum l'ar numi Hamlet.—Elementul dat al alegoriei poetice fiind dar totdeauna noțiunea, pe care ea vroeste a o traduce în sfera intuitivă prin o imagine, nu este zis prin aceasta, ca nu se poate exprima sau înlesni uneori și prin un chip desemnat: dar un asemenea chip totuși nu va fi privit ca o lucrare de arta plastică, ci numai ca o hieroglită, semnificativă, și nu face pretenție la vre un merit pitoresc, ci numai poetic. De acest gen este aceea frumoasă vigneta alegorică a lui Lavater, care în or-ce iubitor energetic al adevărului trebuie să producă efectul unei incurajări bărbătești: o mână, care, ținând o lumină, este împunsă de o vespă, pe când sus la flacără se ard câteva muște: de desubt motto:

Și chiar dacă musca aripele-și frige
Și capul și micul ei creier pliescesc,
Lumina rămâne lumină,
Și chiar dacă vespă cu acul m'înfige,
Eu n'o părăsesc.

De același gen este piatra de mormânt cu o lumină stinsă, din care iese încă fum, și cu inscripția:

Când se stinge, se declară
De-a fost se'u ori de-a fost ceară.

Tot așa este infine un arbore genealogic german din vechime, în care ultimul descendent din o ascendență foarte numeroasă a familiei ești exprimă hotărârea de a și termina viața în abținerea completă și în castitate și ast-fel de a și vedea neamul stins, fiind zugrăvit lângă rădăcina arborelui stufos în momentul de a tăia însuși arborele de d'asupra-și. De această clasă se ține în genere chipurile simbolice citate mai sus, ce se chiamă de obicei embleme și cari s'ar putea numi fabule scurte, zugrăvite cu exprimarea moralei lor.—Alegorii de acest fel trebuie totdeauna numărate între cele poetice, și nu între cele pitoresci și sunt atunci de justificat: și apoi în ele executarea picturală rămâne totdeauna lucru secundar, și nu li se cere mai mult de cât de a exprima obiectul așa în cât să se cunoască. Însă alegoria în poezie, ca și arta plastică, se prefăce în simbol, când între înfățișarea intuitivă și abstracția semnificată prin ea nu există de cât o legătură arbitrară. Fiindcă tot simbolul se întemeiază pe o convențiune, are pe lângă alte rele și acela că i se uită cu timpul însemnarea, și atunci amuștește de tot: cine oare, când nu ar afla-o de la alții, ar ghici, pentru ce pește este simbolul creștinismului? Numai un Champollion: căci este numai o hieroglită fonetică. De aceea apocalipsa lui Ioan ca alegorie poetică ne pune în aceeași poziție, ca reliefulurile cu *Magnus Deus sol Mithra*, despre care se încearcă și astăzi interpretări care de care mai diferite.

CURIERUL TEATRELOR

Măine seară, Miercuri 15 Maiu, vom avea o nouă petrecere artistică, în sala Ateneului. Este concertul tinerului violonist Francisc Kneisel, fratele cunoscutului capel-meister Kneisel.

Tenărul artist este un absolvent al Conservatorului nostru, care perfecționându-se în străinătate, s'a distins în concertele de la Viena, din Olanda și din Berlin unde s'a produs de vr'o 130 de ori cu un succes crescând. Intre multele medalii și diplome de merit, Fr. Kneisel păstrează ca cel mai scump titlu o fotografie a directorului său de la Conservator din Viena, d. Helmesberger, care s'a despărțit de elevul său scriind pe fotografia: „Excelentul și iubitul artist Frantz Kneisel spre amintire din partea mult miltătorului și amicului seu I. H.”.

Concertul de mâine seară e bogat. Iată parte la densus și d-nii St. Rașanu, Dimitrescu, Löbel, Schipek, Szimanski și Bianchi. Iată programul acestei frumoase petreceri muzicale:

Partea I. 1. L. de Beethoven. „Quintett C-dur”, pentru instrumente de coarde, a) Allegro moderato, b) Adagio, molto espressivo, c) Scherzo, d) Presto, executat de d-nii F. Kneisel, Löbel, Schipek, Szimanski și Dimitrescu.
Partea II. 2. H. W. Ernst, „Airs Hongrois” executat de d-nul F. Kneisel.—3. Goltermann, „Romaña pentru violoncel”, executat de d-nu Dimitrescu.—4. Ch. Gounod, „Le Juif Errant”, executat de d-nul St. Rașanu.—5. St. Lubin, „Sextett din Lucia” pe vioară singur, executat de d. Fr. Kneisel.—6. Francisc Kneisel, „Rhapsodie roumaină”, nouă, dedicat protectorului balului român din Viena, arhiducelui Rainer, executat de d. Fr. Kneisel.

NOTIȚE LITERARE

Progresul medical român. — Anul VII, No. 18 are acest sumar:
Revista. — Revista externă. — Farmacie. — Săncărul simplu. — Apele noastre minerale. — Odontiane. — Formular. — Informațiune. — Indici Bibliografic. — Bibliotecă. — Memeto practic. — Varietate. — Foileton. — Anunciuri.

Revista literară, Anul VI, No. 13 are sumarul:

Arvinte, din Magnum etimologicum Roumaniae de B. P. Hasdeu, Carte de Icoane fără de Icoane (după Andersen) de dr. M. Gaster. — Despre prejudeții, conferință de d. C. C. Acaria. — Dimitrie Bolintineanu de d. Ang. Demetrescu. — Severo Torelli, dramă, (după Francois Coppée) de d. Th. M. Stoianescu. — Fantazio poezii de d. Duiliu Zamfirescu. — Ateneul Român de Redacțiune.

Serviciul telegrafic al „Rom. Lib.”

26 Maiu 1885—3 ore dimineața.

Paris, 25 Maiu.
Inmormântarea lui Victor Hugo pare că va trebui să fie amânată până Duminică.

Paris, 25 Maiu.
Ieri, cu ocaziunea aniversării căderii Comunei din Paris, un oare-care număr de Comunarzi s'au dus la cimitirul Piere-Lachaise. Un conflict ar fi avut loc între ei și poliție. Aceasta ar avea vre-o 10 răniți. Cât despre partizanii Comunei, ei ar fi avut, după zărele intransigente, trei dintr'ei lui omorîți și vre-o 40 răniți.

Constantinopol, 25 Maiu.
Karateodori-Pașa, fost ministru al afacerilor străine, s'a numit guvernator al Samosului.

Berlin, 25 Maiu.
D. Bismark a întors ieri visita lordului Roseberry și ambasadorului Englezei, sir Malet, care a primit șipe contele de Hatzfeld. De alta parte, d. Șvaloff, fost ambasador al Rusiei la Londra, a întors visita d-lui Bismarck.

1 pachet nituri de aramă.
5 table albe de tiniccea.
1 tablă engleză, grosimea de 1 milimetru.
1 hoblou ajustor de linii cu un șurub mecometru fabricațiune Gurs-Liem, Berlin.
2 cuțite pentru faceria liniilor interspaite pe corp 12.
12 ibrice.

MINISTERUL DE REBEL

Regimentul 3 linie

Regimentul 3 linie, staționat în București, casarma Cuza, dorind a contracta furnizarea carnei necesare trupel pe periodul de la Maiu 1885 până la Maiu 1886, se publică spre cunoștința amatorilor de a se angajia cu această furnitură ca, în ziua de 24 Maiu 1885, orele 9 a. m., să se prezinte însoțiți de garanție provizorii în valoare de lei 500 în pretoriul cancelariei regimentului unde se va ține licitația, prin oferte sigilate și la următoarea, cunoscându-se în același timp că garanția definitivă va fi de 3.000 lei.
Condițiunile și clauzele contractului se pot vedea în fie-care zi la cancelaria regimentului, de la orele 8—12 a. m.

ULTIME ȘTIRI

M. S. Regele a plecat ieri dimineața pe linia Vercioșova spre a merge la Sigmaringen, ca să vadă pe suferindul Său tată, a cărui sănătate este foarte slăbită.

Jouă seara va avea loc, în sala Teatrului Național, al doilea concert a d-soarelor Wanda și Iadwiga de Bulowski. M. S. Regina a acordat augustinul său patronaj tinerelor artiste, cari au captivat publicul cu talentul lor.
Măine vom publica programa acestui concert.

Astăzi, la 3 ore p. m., vor fi duse la veșnicul locaș rămășițele mortale ale regretatului comerciant I. Ovesa.

Ieri, lucrătorii constructori români au serbat, la grădina de pe șoseaua Pântropiei, a XIII aniversară a fundării Societății lor. Cu această ocaziune s'a făcut și împărțirea premiilor la elevii din școala societății.

Duminică după amiază (alaltăieri), în strada Soarelui Nr. 16, s'a comis un omor în niște împrejurări până acum misterioase.

Aci, în casa d-lui tipograf Miulescu, locuia și o văduvă al cărui bărbat fusese director la o școală primară din Popa-Tatu. Alaltă-ieri tipograf, unchiul acestei văduve, a plecat la plimbare cu soția d-sale, lăsând pe nepoată singură acasă; când s'au întors, pe la 5 ore d. am., ei au găsit-o întinsă pe parchet, plină de sânge și cu două rane profunde, la cap și la gât, — moartă. Lângă ea, o sabie a d-lui Miulescu incrușișată.

Această femeie se numia Maria Popovic și se divorțase de bărbatul ei, Andreescu, de vr'o doi ani și jumătate. De cât-va timp era în tratări de recăsătorire cu un dascăl de clase primare, Anghel Dimitrescu. Era o femeie foarte cinstită.

Se pretinde că în ajunul crimei văduva ar fi încasat 18 bonuri, în valoare de 18,000 de lei și în aceeași zi tipograf Miulescu ar fi încasat și el 12,000 de lei. Când d. Miulescu s'a întors de la plimbare, casa de bani era deschisă, banii și bonurile dispăruseră, precum și o parte din bijuterii.

Cadavrul fu transportat la spitalul Colții, unde e încă și acum. E plin de răni acest cadavru, la cap, pe piept, pe spate; se pare însă că rănilile cele mici și multe sunt făcute cât-va timp în urma celor două răni mortale.

Azi, d. prefect al poliției a fost la spitalul Colții cu o brățară și un colet, printre scobiturile cărora sunt câte-va fire de păr, ca să vadă dacă nu cumva aceste fire de păr se potrivesc cu părul victimei.

Instrucția acestei afaceri e condusă cu mult tact.

Mobilul crimei, după cum rezultă din cele expuse aci, a fost jaful; autorii ei nu sunt găsiți încă, — dar suntem convinși că parchetul, în capul cărui este inteligentul și energicul prim-procuror Manolescu, va lămurii situația cel mult în două zile.

Tot Duminică fu dus la spitalul Colții un zidar de lângă casarma Malmaison, care fusese pedepsit de un confrate în zidărie cu o puternică lovitură de cărămidă pentru adulter.

Oasele craniului, lovite de cărămidă, au străbătut în creier, și zidarul vinovat și-a pierdut cu totul cunoștința; peste câte-va zile își va pierde poate și viața.—Cine caută găsește...

Comunicări din și pentru public.

De la expoziția universală din New-Orleans Gazeta statului New-York scrie, între altele: În halla de mașine Frații Israel din Viena au aranjat o frumoasă expoziție de mașine de moară după sistemul austro-ungar de măcinat, ce este unic în felul său. Și această firmă cată a fi designată ca o firmă universală, căci întocmirile ei de moară sunt introduse nu numai în toate țările europene, ci și în Mexic, Brasilia, în Republica argentină, în Australia și în Africa, unde n'au putut pătrunde mașinile americane de măcinat

cu toată ingeniositatea construcțiilor lor. Intre mașinele expuse credem că va fi ceva nou și pentru Statele-Unite. Vedem aci o mașină de curățit grisu, ce curăță ori ce soiuri de gris și unde o mașină satisfăce trei iuțeli; apoi diferite mașine pentru măcinat mare și mărunț, de fontă tare, de calitate celebră, etc. Morile, construite de această firmă în numele țării, au multumirea pe proprietari, încât în această împrejurare firma are o garanție că toți cășii cunosc-oarea ce poate, se vor adresa la ea în caz de trebuință.

Cozonaci Moldovenesci

În strada Stirbel-Voda No. 7 s'a deschis un magazin, unde în fie-care zi se poate găsi Cozonaci Moldovenesci proaspeți și bine lucrați—se primesc or-ce comande cu precuiri moderate—rugăm pe onor, public a onora magazinul cu comanda d-lor.

Publicație

Fac cunoscut acelor ce ar avea chitanțe sau polițe semnate de fiul meu P. G. Mihăiescu, cel ce a domiciliat pe strada Colțea No. 41, ca în termen de cincă zile de la aparițiunea prezentei, să se prezinte cu titlurile ce vor fi având, la subscribul G. Mihăiescu, în or-ți ce zi, de la ora 10 a. m. până la ora 6 p. m., spre a ne consulta și a fi față la învoiala ce voesc a face pentru deafacea mărfurilor, cunoscându-se că după expirarea celor cincă zile, mărfurile se vor deaface iar precuiri încasat se va consemna.

G. Mihăiescu

Dr. J. BRAUNSTEIN

Medic, Chirurg și Mamos 407
fostu medicu pr. în Viena în clinicile lui Braun (Boale de femei și faceri) Herba (Syphilis și bôle de piele)
Consultațiune de la orele 3—5 p. m.
Strada Decabal, No. 20, (în dosulul Bărăției NB. Boalele de gât, gură, nas și urechi le tratează printr'o artă specială.

MEDIC SI CHIRURG

DE SALTER

de la facultatea din Viena.

Special: boale de femei și Syphilis
tratează radical or-ăe boală sifilitică, Bleonoragie, poala albă, rân de or-ice natură, boale de piele, poluțiuni spermatorhõe. Discrețiunea cea mai mare.

Consultațiuni în toate zilele de la 1—4
Strada Pescăria-Veche 8, (vis.ă-vis de Hotel Londra, calea Moșilor).

!! A VIS !!

Schimb și commision

MIHAIL BENZAL

41 bis. — Strada Lipscani. — 41 bis

Cumpără și vinde or-ice efecte de Stat. Scotează cupoane de or-ce natură — Face or-ce schimb de bani.

DE ARENDAT

De la 23 Aprilie 1886, pe termen de cincă ani, moșia Nanouli proprietatea d-lui Săndulescu-Nănoaveanu situată în marginea orașului Alexandria. Arăturile vor trebui făcute în toamna acestui an.— Pe moșie există și un vad de moară pe apa vedea care se dă împreună cu moșia să se separe și se construi moară a cărui folosință s'o abă constructorul pentru un termen oare-care de ani.

Condițiunile atăt pentru moșie cât și pentru moară se pot vedea la D. advocat Bădescu în Alexandria și la D. Săndulescu-Nănoaveanu în București strada Stirbel-Voda No 6 în toate zilele de la orele 8—10 dimineața

VIN NEGRU

de Orevița și Golu-Drăncea

Vehit de 4 ani, calitate superioară tutur altor vinuri. — 15 fr. vadră — și

ALB DE DRAGASIANI

din resolta anului 1881.—15 fr. vadră la

PAUN POPESCU & Comp

18, Strada Lipscani 18

CASA DE SCHIMB

C. STERIU & Comp.

No. 19 STRADA LIPSCANI, No. 19.

CURSUL BUCUREȘTI

Pe ziua de 14 Maiu 1885, ora 10.

	Oamp.	Vënd.
5% Imprumutul Comunal (conv. vineriuna 8% imp. comunal (1883).	77 1/2	77 1/2
5% Scrisuri Funciare Urbane	83 1/2	84
Comunale no 1884	90 1/2	91 1/2
5% Scrisuri Funciare Rurale	85 1/2	86
5% Renta Română perpetuă	90	91
5% amortisabilă	92 1/2	91 1/2
6% Scrisuri Funciare Urbane	91	91 1/2
6% Oblig. de Stat (conv. Rural).	87	87 1/2
6% „ „ Căil. Fer. Rom.	103 1/2	104 1/2
7% Scrisuri Funciare Urbane	98 1/2	98 1/2
7% „ „ Rurale.	104 1/2	102 1/2
7% „mprumutul Stern	—	—
8% Oppenheim.	—	—
Oblig. Casel Pensiuu. (Nom. 300)	200	209
Impr. cu prime orașul Bucur.	30	31
Acțiuni Credit Mobiliar	171	173
„ Constructiu	173	175
„ Naționale.	227	231
„ Dacia-România	285	290
„ Banca Națională	1130	1145
Fiorinii Valuta Austriaca	202	203 1/2
Mărci Germane	123 1/2	125
Bilete Franceze	99 1/2	100
„ Englese	24 1/2	25
Ruble Rusești	235	250
Aur contra Argint și Bilete	41 1/2	41 1/2

NB. Cursul de mai sus este în moneda de aur socotit după cursul fiscalului. Cupoane se scituă fără scământ

Adrese pentru Telegramme „STERIU”.

De Arendat

O mbară cu două petre de fațuri pe apa Teleorman...

CAMPINA

Bai Minerale Sulfuroase Stagiunea 1916-17 Septembrie

UN TENER

dorește a pasi o meditațiune pentru clasele primare și gimnaziale...

„MARELE BAZAR DE ROMANIA”

BUCURESCI, STRADA ȘELARI No. 7, SUB HOTEL FIESCHI

PENTRU SESONUL DE VARA

COSTUME

PARDESIURI

REDINGOTE

JAQUETE

Pantaloni moderni

SACO & GILE

de mătase, așemir alb, Terno, Orleans etc. etc.

COSTUME

SI PARDESIURI de doș.

Veste Brosche

etc. etc.

Prețurile moderate

NB. Vă rugăm a nota „Numărul 7” spre a evita confuziunii regretabile.

Baile Bughia

(mahalaua Câmpulungului) Sunt de arendat și de vânzare...

Se caută 10000 fr

pentru înființarea unui stabiliment de-o industrie cu totul nouă...

Publicațiune

De vânzare o casă de zid de piatră masivă și învelită cu tablă de fer...

DE VÂNZARE

HOTEL CONCORDIA

din Alexandria împreună cu cafeneaua și mai multe prăvălii...

Primul birou concesionat

de informații pentru ingineri, producători sau guvernante, companiilor, bănești, pentru copii și tineri...

PARFUMERIE GELLE FRERES

Advertisement for Gelle Freres perfume featuring a box of 'Pasta dentifrice cu Glicerina' and text describing its quality and origin in Paris.

Advertisement for Capsule Grimault & Co. Matico, highlighting its effectiveness in treating gonorrhea and other ailments.

Advertisement for Goudron Guyot, a medicinal product for various ailments like bronchitis and coughs, featuring a portrait of E. Guyot.

Advertisement for Institutul Stefan Velescu (Heliade), detailing its curriculum for primary and secondary education and its location in Bucharest.

Advertisement for Siropu si Pasta de Lagasse, a medicinal syrup and paste for respiratory issues, with a pine tree illustration.

Advertisement for Hotel Fieschi, located in the center of Bucharest, offering comfortable rooms and a dining hall.

Vertical list of small advertisements and notices, including mentions of Constantine, Gologan, and J. Martinovici.

Large advertisement for Typo-Litografia Stefan Mihalescu, featuring a detailed description of their printing services and contact information.

Advertisement for Institutu Medical Bucuresci, listing medical services like hydrotherapy and orthopedics, and a list of prices for treatments.